

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ



www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ



НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ СВЕЧАНО ОБЕЛЕЖИЛО 150 ГОДИНА ПОСТОЈАЊА

Позоришту треба бескрајно служити

Свечаном академијом која је 22. новембра одржана на Великој сцени, у оквиру које су додељена годишња признања за уметничке и радне резултате, уз подсећања на богат историјат и великане Куће, обележено је 150 година постојања и успешног деловања Народног позоришта у Београду, једне од најстаријих културно-уметничких институција у Србији.

Програм прославе, у режији Иване Драгутиновић Маричић, (драматург Молина Удовички) а који су, уз балетску игру Дејана Коларова, водили драмски уметници Љиљана Благојевић и Миленко Павлов, отворен је подсетником на најзначајније догађаје из претходних 150 година, а који су започели 22. новембра 1868. године, када је у гостионици „Код енглеске

Неуних једину дана касније, 30. октобра 1869. године, представом „Посрјина слава кнеза Михаила“ Ђорђа Малетића, свечано је ошворена зграда Народног позоришта. Одуживањем усјомени на позоришној добротвори и иницијатора подизања зграде, кнеза Михаила, Народно позориште је на најприкладнији начин ошпочело рад у новом, за ондашње прилике велелепном здању. Указом, за првог управника постављен је Јован Ђорђевић, а уз њега из Српског народног позоришта са одушевљењем долази и половина плумачког ансамбла у пресјоницу.

краљице“, изведена прва представа Народног позоришта – „Ђурађ Бранковић“ Кароља Оберњака.

У наставку свечаности, на сцени се, са директорима Опере (Јасмина Трумбеташ Петровић), Балета (Константин Костјуков), Технике (Малиша Ђурашиновић), извршном директорком Јасмином Зотовић, која привремено обавља функцију директора Дrame и десетак сарадника, појавила вршилац дужности управника Народног позоришта у Београду Ивана Вујић коју је Влада Републике Србије именovala на то место два дана раније, после једномесечне кризе чији је епилог био разрешење Дејана Савића.

Поздравивши присутне, међу којима су били министар културе и информисања Владан Вукосављевић, представници Владе Републике Србије и дипломатског кора,

госпођа Вујић је, у кратком говору, казала да је веома почаствована што стоји „на овом месту, данас, на 150. рођендан, наше највеће, најдуготрајније културне и просветитељске институције“.

„Бескрајно сам захвална на задатку да сарађујем са више од хиљаду вредних сарадника и да сваке вечери радимо за око хиљаду глдалаца. Рећи ћу само једну реченицу: није довољно само волети позориште, њему треба бескрајно служити“, казала је Ивана Вујић коју је публика наградила снажним аплаузом.

Потом је, уз филмски запис Петра Антоновића, презентован мали подсетник у вези са најзначајнијим дешавањима у претходној сезони у којој је, поред представа са редовног репертоара и бројних гостовања, изведено 12 премијера.

(наставак на стр. 2 и 3)



HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.



YUGOROSGAS



ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ЈАВНЕ ПОХВАЛЕ



© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Јавне Похвале за резултате у раду од изузетног и посебног значаја за успешну активност Народног позоришта у Београду за сезону 2017/2018. добили су драмски уметници Небојша Дугалић, Вања Ејдус, Радмила Живковић, Олга Одановић, Светлана Бојковић, Златија Ивановић, Слобода Мићаловић, Милош

Ђорђевић, Павле Јеринић, Данијела Угреновић, Душанка Стојановић Глид, Александар Срећковић, Миленка Ђорђевић, композиторка Ања Ђорђевић, суфлери Душанка Вукић, Гордана Перовски, инспиратори Александра Роквић, Сања Угринић Мимица (дирекција Дrame), Хор Опере Народног позоришта у Београду, Оркестар Народног позоришта у Београду (дирекција Опере), Милош Живановић, Тајана Татић, Милица Јевић Дрндаревић, Ансамбл Балета Народног позоришта у Београду (дирекција Балета), Запослени на пословима помоћни радник и пословима возач декора у Служби за извођење представа, Данијела Шиндрак Повић, фризер-власулар, Заим Алишановић (сектор Технике), Биљана Јоксић, Драган Илић, Љубислав Петровић, Зоран Јоксић, Дејан Павловић, Марица Молдован, Радмила Јовановић, Весна Зрински, Снежана Андрић и Латинка Шалипур (Сектор стручних и општих послова).



© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Златне значке члановима Куће за 20 година рада добили су Драгана дел Монако (првак Опере), Милош Драгић (извођ. музич. дела 1- први кларинет), Тамара Ђурић (извођ. музич. дела 3-др. флаута са пиколом), Иван Митић (извођ. музич. дела 3-тути виолончело), Милош Николић (извођ. музич. дела 1-први фагот), Дејан Попин (извођ. музич. дела 3-друга хорна), Никола Станковић (извођ. музич. дела 3-тути прва виолина), Предраг Стојковић (извођ. музич. дела 1-први фагот), Александар Илић, (солиста Балета), Владимир Панајотовић (члан ансамбла Балета), Михајло Стефановић (солиста Балета), Горан Милошевић (координатор за израду и одржавање декора) и Стеван Штрбац (декоратер).

ПЕНЗИОНЕРИ

Чланови Народног позоришта који одлазе у пензију су Зорана Јуришић (хорски певач-члан Хора), Игор Матвеев (оперски солиста), Драгослав Илић (оперски солиста), Милутин Филиповић (техничар инвестиц. и техн. одржавање), Јован Рајић (администрат. референт), Десимир Лукић (возач возила Ц категорије) и Александар Шапкин (радник ФТППО –ватрогасац командир).

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Драма је остварила седам премијера - то су представе „Ожалошћена породица“, „Деведесете“, „Дом Бернарде Албе“, „Боливуд“, „Плут“, у копродукцији са Националним театром у Атини, „Топографија раја“, у копродукцији са чувеним Драматеном и још неколико европских позоришта и на самом почетку ове сезоне „Балкански шпијун“.

данима“ у Смедереву и Награду „Милан Миња Обрадовић“ за најбољу продукцију позоришне представе изведене на петом Позоришном фестивалу „Буцини дани“ у Александровцу.

На Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу, Саша Торлаковић је добио две награде - Глумац вечери и Награда за најбоље глумач-

награђенима су и Никола Вујовић (Награда „Никола Милић“ за најбољу епизодну улогу), Сузана Лукић (Награда за најбољу младу глумицу) и Ирена Драговић (Награда за најбољу музику).

У претходних годину дана награде су освојили и Предраг Ејдус (Стеријина награда за нарочите заслуге на унапређењу позоришне уметности и културе),



© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Оперски ансамбл извео је три премијере – „Дон Ђованија“, у копродукцији са Опером и театром Мадленианум, „Андреа Шенијеа“, док је премијерно обновљена чувена представа „Пепељуга“.

Балет је имао две премијере – „Евгеније Оњегин“ и „Хазарски речник – Ловци на снове“, у копродукцији са Опером и театром Мадленианум.

У периоду између два Дана позоришта, наше представе учествовале су на више домаћих и иностраних фестивала, на којима су освојене бројне награде.

„Царство мрака“ је била најбоља представа на трећем Театарском фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу, а на истој манифестацији, Хана Селимовић је добила Награду за најбољу глумицу, док је Олги Одановић припала Награда за глумачко остварење.

Представа „Царство небеско - Епика балканика“ добила је Стеријину награду Округлог стола критике „Дејан Пенчић Пољански“ на 63. Стеријиним позорију, редитељу Јернеју Лоренцију припала је Награда редакције новосадског листа „Дневник“ за уметничко остварење, Бојан Жировић је за улогу у истој представи добио Стеријину награду за глумачко остварење, Кармина Шилец – Стеријину награду за оригиналну сценску музику, Грегор Луштек – Стеријину награду за сценски покрет, а Матиц Старина – Специјалну Стеријину награду за драматургију.

„Ожалошћена породица“ је добила Награду публике за најбољу представу на 35. „Нушићевим

Снажан ајлауз њријао Сје и Јанку Синадиновићу, који је у веома емоцијалном обраћању указао да је Народно позориште светио месито, јер „већ век и по осветљава наше душе“ и јер је „пре тога било месито сипрадања“. „Вечерас ћу сву захвалност и часи збој добијене награде изрећи њозивом свима да својим речима и делима будемо увек свесни наше њролазности, достјојни овој светиој месити које су нам завештали њреци и које ми њреба да осипавимо нашој деци“, њоручио је Синадиновић.

ко остварење, док му је на петом Позоришном фестивалу „Буцини дани“ припала Награда за најбоље глумачко остварење.

Нела Михаиловић је била Глумица вечери на 35. „Нушићевим данима“, Вања Ејдус је добила Награду за глумачку бравуру на петом Позоришном фестивалу „Буцини дани“, док је Даница Максимовић, одлуком жирија публике, на 23. Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“, проглашена за глумицу вечери.

„Балкански шпијун“ је на 27. „Данима Зорана Радмиловића“ у Зајечару добио Награду за најбољу представу по оцени публике, а Нела Михаиловић – „Зоранов брк“.

На 47. Фестивалу „Дани комедије“ у Јагодина, Андраш Урбан је добио Статуету „Ђуран“ за најбоље редитељско остварење за представу „Сумњиво лице“, а међу

Марко Николић (Златна медаља за изузетне заслуге и постигнуте резултате у јавним и културним делатностима), Јагош Марковић (Нушићева награда за афирмацију драмске класике за 2018. годину), Наташа Нинковић (Награда „Жанка Стокић“), Андраш Урбан (Награда за режију „Бојан Ступица“ за представу „Родољупци“), Милош Ђорђевић (Награда „Љубинка Бобић“), Олга Одановић (Награда „Раша Плаовић“), Слободан Бештић (Награда „Витомир Богић“ за најуспешније радиофонско глумачко остварење у протеклој сезони), Небојша Кундачина (Награда „Златни беоцуг“), Бојан Кривокапић (Награда „Петар Банићевић“), Југ Радивојевић (Награда стручног и жирија публике на Театар фесту у Добоју) и Нада Шаргин (Глумица треће вечери „Виминацијум феста“ у Пожаревцу).

Међу награђенима су и Јадранка Јовановић (Награда „Браћа Карић“ у области културе и уметности. Национално признање „Капетан Миша Анастасијевић“ за афирмацију српске музике и уметности у свету), Милка Стојановић (Изузетна Вукова награда), Дејан Савић (Вукова награда), Ђорђе Павловић (Награда града Београда за музичко стваралаштво), Светлана Бојчевић Цицковић (Награда „Златни беоцуг“), Љубица Вранеш (Награда „Оскар Данон“), Маргарита Черомухина (Награда „Радомир Вучић“) и Бојана Жегарац Кнежевић (Награда „Терпсихора“).

Након рекапитулације претходне сезоне, уручене су Награде Народног позоришта за најбоља

индивидуална премијерна уметничка остварења у оквиру репертоара Народног позоришта, која су добили Нела Михаиловић, (глумица), Татјана Мандић – Ригонат (редитељ Дrame), Маја Пелевић (књижевник и драматург), Бојана Жеграц Кнежевић (првак Балета), Јован Веселиновић (првак Балета) и Јанко Синадиновић (првак Опере).

Маја Пелевић, која је била спречена да присуствује, поручила је да јој је то велика част и честитала колегама на „истрајној борби која се срећом завршила победом”.

„Хвала што сте ми вратили веру у солидарност. Ово је ваш дан и желим вам још 150 година”, истакла је у поруци коју је прочитао глумац Павле Јеринић.

По одлуци Управног одбора Награду за изузетно значајан укупни уметнички допринос добила је првакиња Опере Јелена Влаховић, а Награду за изузетно значајан укупни радни допринос креатор сценске маске-мајстор специјалиста Марко Дукић.

Круну свечаности, као и сваке године, представљала је додела Награде „Раша Плаовић”, за најбоље глумачко остварење на београдским сценама између два Дана позоришта, коју је ове године добила Нела Михаиловић за улогу Данице Чворовић у представи „Балкански шпијун”, по тексту Душана Ковачевића, у режији Татјане Мандић Ригонат.

Призната глумица примила је статуету из руку председнице жирија Александре Гловацки, док јој је дело сликара Драгана Тодоровића уручио директор Установе за културу и спорт културно-спортског центра УБ Радован Пулетић.

Истакавши да је Народно позориште у Београду већ пуних 25 година њена магична Кућа – магична, Нела Михаиловић је указала да синоними за ту реч могу да буду



пре свега, због себе. Тај глас смо подигли зато што смо дужни генерацијама које ће доћи из нас. А понајвише смо тај глас подигли, јер смо дужни свим оним великанима који су стварали на овој сцени и који су градили углед ове Куће. Један од таквих великана био је, свакако, велики глумац и господин Раша Плаовић. Ја заиста осећам огромну част што

држим награду која носи његово име. Ово су они тренуци среће који се памте за цео живот. Нису они чести у мом послу. За те тренутке среће у мом животу су, пре свега, задужене моје ћерке Марта и Петра, мој Владимир, моја мајка, моја Мина, моји пријатељи, понека представа, понека премијера и ево, ова награда вечерас. Зато хвала жирију који ми је својом одлуком приуштио овај тренутак среће, хвала свим оним људима који су допринели да „Балкански шпијун” почне свој живот на Сцени „Раша Плаовић”, хвала Тањи Мандић Ригонат која ми је доделила ову улогу и што је веровала у мене. Такође, велико хвала и мојим колегама, мојим директним партнерима на сцени Вањи, Дуди, Миљутину, Катарини и Иљи Чворовићу – Љуби Бандовићу, великом глумцу и божанственом партнеру. Даница без Илије не постоји и обрнуто. Зато ова награда припада и њему, колико и мени. Хвала вама, нашој публици, што упорно долазите у ово наше позориште, што нам праштате грешке и што славите са нама наше успехе. Нека нам је свима срећан 150 рођендан нашег Народног позоришта”, поручила је Нела Михаиловић коју су присутни поздравили бурним аплаузом.

■ М.Б. ■

Плакећу њоводом значајних активносћии у раду Народног позоришта добили су кореограф и балетски њедатої Владимир Лоїунов и Нундаї Србија д.о.о. Београд. Лоїунов је крајко казао да му ово ѡризнање ѡредсѡавља срећу и часћ, ѡдсейѡиши да је у Народног позоришћу од 1964. ѡдине и да му је ѡо време веома брзо ѡролејшело. Наїрада Народног позоришћиа у Београду за најбољу ѡредсѡаву у оквиру реїершћоара Народног позоришћиа у ѡериоду од 22. новембра 2017. ѡдине до 10. новембра 2018. ѡдине ѡријала је ѡїери „Пеїељуїа”, Ђоакина Росинија у режији Јаїоша Марковића.

центар, језгро, срце, душа, завичај, постојбина, дедовина, дом, земља, мајка.

„Све то, за мене, је Народно позориште. Кад неко дирне у то, кад неко то покуша да омаловажи, да уруши, да понизи, онда се подигне глас. Ових дана, многи уметници, продуценти, организатори, шминкери, суфлери... су подигли глас. Тај глас смо дизали,

IN MEMORIAM ГОРАН СТЕФАНОВСКИ

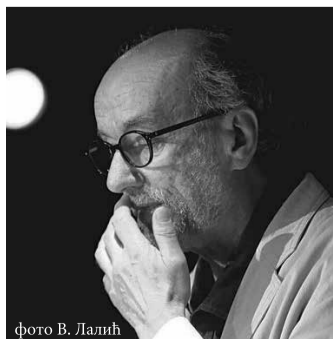


фото В. Лалић

Горан Стефановски, признати македонски драмски писац, цењен и извођен у Европи и у свету, изненада је преминуо 27. новембра. Последње појављивање у јавности, имао је 9. јула ове године на Великој сцени Народног позоришта у Београду где је, у оквиру Светског конгреса Међународне федерације за позоришна истраживања, одржао предавање - „Позориште и миграција - позориште нација

идентитет између миграције и некретања”. Његови најпознатији комади су „Дивље месо”, „Тетовиране душе”, „Дупло дно”... Добитник је две Стеријине награде. Горан Стефановски рођен је 27. априла 1952. године у Битољу. Дипломирао је на Филозофском факултету у Скопљу, а студирао драматургију на Факултету драмских уметности у Београду где је и магистрирао. Р.П.Н.

ДЕЦЕМБАР 2018.



ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ИЗЛОЖБА
Никола Митић – баритон 20. века
аутор Драган Стевовић
(Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије)

ПРОМОЦИЈА
5. 12 | 18.00
проф. др Јелисавета Милојевић
ШЕКСПИР НА ОГЛЕДАЛУ
СОНЕТИ (аудио књига)

КОНЦЕРТИ – ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ
6. 12 | 18.00
Ученици Гудачког одсека МШ „Јосиф Маринковић”

ЧИТАЛИШТЕ – ПОЗОРИШТЕ
12. 12 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоја)

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју
14. 12 | 18.00
Студенти соло певања
класа Катарине Јовановић

21. 12 | 18.00
Студенти виолине
класа Марије Шпенглер Марковић

24. 12 | 18.00
Вече камерне музике
класа Катарине Поповић

26. 12 | 18.00
Вече камерне музике
класа Људмиле Грос Поповић

МОДНА РЕВИЈА
17. 12 | 18.30
НОВОГОДИШЊЕ ИСКРЕ
у организацији Дрине Пешић, балерине

ОТВОРЕНА ВРАТА
22. 12 | 12.00

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ИЗЛОЖБА О НИКОЛИ МИТИЋУ

Поводом 80. рођендан некадашњег првака Опере Народног позоришта у Београду, чувеног српског баритона Николе Митића, 27. новембра у Музеју НП, отворена је изложба „Никола Митић – баритон 20. века”, аутора Драгана Стевовића. О овом врхунском уметнику, говорили су в.д. управника Народног позоришта Ивана Вујић, директорка Опере Јасмина Трумбеташ Петровић, диригент Дејан Савић, примадоне Милка Стојановић и Радмила Бакочевић и аутор Стевовић.



Р.П.Н.

„РОДОЉУПЦИ“ У КЛУЖУ

Представа „Родољупци”, у режији Андраша Урбана, одиграна 26. новембра у Клузу, у оквиру шестог Интернационалног позоришног фестивала „Interferences”, одушевила је публику која је ову поставку једног од најпознатијих комада највећег српског драмског класика Јована Стерије Поповића испратила бурним аплаузом. За ово „весело позорје у пет дејствија”, владало је велико интересовање румунских љубитеља позоришта који су у препуној сали од 800 места имали прилику да погледају један бескомпромисан комад са упозоравајућом поруком о опасности национализма, лажном моралу, лицемерству, политичким „прелетачима”... Улоге су остварили Слободан Бештић (Жугилов), Анастасија Мандић (Нанчика), Сузана Лукић (Милчика), Павле Јеринић (Шандор Лепршић), Нела Михаиловић (Госпођа Зеленићка), Хаци Ненад Маричић (Шербулић), Никола Вујовић (Смрдић), Зоран Карајић (Гавриловић), Бранко Јеринић (Нађ Пал) и Бојан Кривокапић (Еден). На фестивалу у Клузу, који је ревијалног карактера, у селекцији су и изузетно значајни европски театри: Volkstheater из Аустрије, Schaubuhne am Lehniner Platz из Немачке, Baltic House из Русије, Piko teatar i Teatar Eurora из Италије, Klaipeda Drama teatar из Литваније, Народно позориште из Будимпеште и Народно позориште из Атине.

Р.П.Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ИВАНА ВУЈИЋ, РЕДИТЕЉ, ПРОФЕСОР ФДУ И НОВИ В.Д. УПРАВНИКА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕ

Овде сам у друштву добрих и достојанстве



фото: В. Данилов (В. Новостин)

Одлуком Владе Републике Србије, уместо диригента Дејана Савића, разрешеног на лични захтев дужности досадашњег управника Народног позоришта у Београду, на ту функцију именована је редитељка и професорка Факултета драмских уметности Ивана Вујић. На тај начин, само два дана уочи свечане прославе 150 година Националног театра, 22. новембра, окончана је вишенедељна криза у једној од најзначајнијих институција српске културе и отклоњени су разлози за најављени штрајк драмског синдиката Синглас.

Ивана Вујић је од 2005. године редовни професор Факултета драмске уметности, на предмету Позоришна режија. Дипломирала је на Катедри за позоришну и радио режију на ФДУ у Београду, постдипломске студије завршила је на париској Сорбони, и на Њујоршком универзитету (одсек извођачких уметности). Била је уметнички директор Битеф театра од 1990. до 1997, као и уметнички директор ФИАТ - а (Фестивал интернационалног алтернативног театра у Подгорици) од 1994-1996. Оснивач је и уметнички директор урбаног „фринц“ фестивала „Аероплан без мотора“ од 1994-1997, а била је и уметнички директор фестивала Белеф од 1997-2001. Оснивач је и директор позоришта Бетон хала театар у Београду. Више година била је директор Интернационалних летњих школа Универзитета уметности. За допринос развоју образовања и културе добила је високо признање Министарства за образоване и науку Француске – Орден академских палми – витез командирског реда 2010. године. На сценама Србије, Словеније, Немачке, Италије поставила је више од 80 представа. Радила је широм бивше Југославије - у Београду, Новом Саду, Суботици, Зрењанину, Сомбору, Панчеву, Крагујевцу, Приштини, Љубљани, Марибору, Подгорици...

● **Интервју за „Позоришне новине“ радимо тачно недељу дана после Вашег именовања на чело Народног позоришта. У каквој атмосфери су Вам протекли претходни дани?**

Ја сам на ногама, усправно стојим. Мислим да је то прави положај у оквиру једног позоришта, поготову у оквиру једне овако значајне институције националне културе. Стојим, ходам, корачам и трудим се да на тај начин идемо напред, сви заједно. Овде сам радила велике и мени бескрајно драге представе, са бескрајно драгим људима. Још на ФДУ-у, научила сам да редитељ долази у позориште рано ујутру, да одлази у кројачку радионицу, радионицу декора... Увек сам била заинтересована за истраживање простора у коме радим, јер сматрам да у архитектури тог простора којим сте окружени, сваки пут, за свој рад, може да се пронађе инспирација. Ова Кућа је препуна даровитих људи, али и оних који су током претходних 150 година радили и играли у њој. И, они су још увек ту, гледају на нас. Овде сам у добром друштву. Овде се налази друштво посвећених и достојанствених људи, великих радника који се труде и који су свој живот посветили креирању сценске истине, а истина је конкретна како каже Брехт.

● **Каква је била Ваша прва реакција у тренутку када сте добили понуду из републичке Владе да прихватите једну такву веома значајну и одговорну функцију?**

Ово је, наравно, пре свега, велика част за мене. Почастована сам што сам изабрана на ту функцију. Јер, ово место и ово позориште, од самог свог настанка, 1868. године, представљају један простор ослобођења и саме земље, јер је рушењем Стамбол капије, а потом изградњом позоришне зграде, Србија стала у ред заједно са државама развијене европске културе и цивили-

зације. Према томе, ово место је за мене веома посебно. И раније сам, као редитељ, бескрајно волела ову Кућу, како због даровитих и дивних глумаца, тако и због сва три ансамбла. У својим представама, „Војвоткињи од Малфија“ и „Балканској пластици“, спајала сам ансамбле, тако да сам ја не само љубитељ, него и познавалац, пријатељ и поштовалац сва три ансамбла, као и саме Куће која је по томе јединствена у нашем граду. На неки начин, Народно позориште је и успење мога народа, јер је на том стратишту, после рушења Стамбол капије, подигнута ова Кућа које траје 150 година. То је, заиста, дуг, озбиљан пери-

сантан податак да сте после госпође Виде Огњеновић, једне енергичне особе као што сте и Ви, тек друга жена - уметница на челу овог храма културе. Да ли мислите да жена управник може да има и неке предности у односу на мушке колеге?

Ја сматрам да су жене овог нашег региона веома вредне. Балканска жена је навикла јако много да ради

управника... Претпостављам да су то већ довољни параметри који показују да сте добро упознати са системом функционисања једне тако велике и комплексне културне институције?

Да, свакако. Ја се никад не бих ни пријавила на тај конкурс, да нисам осећала поштовање према Народног позоришту. У том сми-

Међу бројним признањима које је Ивана Вујић добила током досадашње каријере, издвајају се и Награда Факултета драмских уметности за најбоље студијне режије из фонда Зајорка Арсенијевић, Награда за стваралаштво младих - Смели цвети, Признање позоришта „Душко Радовић“ за остварање Вечерње сцене, Специјално признање часописа „Сцена“ за режију предсјаве „Медеја“ Награда „Божидар Бајровић“ за режију предсјаве „Звездани дечак“, Награда Народног позоришта за режију предсјаве „Балканска пластика“, Велика награда Бијенала сценског дизајна за пројекат „Аероплан без мотора“ Награда фестивала Инфанти за предсјаву „Антигона“, Награда за радиофонски експеримент „Вишомир Бојић“, Јоакимова награда за режију за предсјаву „Фрида Кало“, Јоакимова награда за ликовност предсјаве за предсјаву „Фрида Кало“, Јоакимова награда за режију предсјаве „Пионери из Индијана“, Сребрна медаља Универзитета уметности, Први са ликом Јоакима Вујића....



© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

и то је њена снага и њена, можда и, предност. Не правим разлику између полова, а жене веома поштујем и мислим да је у нашем друштву, у том смислу, направљен велики искорак и велики напредак, односно да је Србија с те стране, заиста, јако напредовала. Ми данас имамо велики број жена које су активне у политици. Ја ћу само издвојити премијерку Ану Брнабић која је, по мени, изузетна особа. Показала је да се може радити врло успешно, бити изузетно ефикасан, да се могу давати изузетни резултати и бити жена. Почастована сам тиме што је Влада једној жени, по други пут у тако дугој историји Народног позоришта, понудила овај изазов и ово место које значи јако много рада. Али, рад води успењу, спасењу и срећи.

● **Током досадашње каријере, у Народног позоришту, осим поменутих - „Војвоткиње од Малфија“ и „Балканске пластике“, чијим је произвођењем 7. маја 2001. године отворена Сцена „Пети спрат“, режирали сте и представе „Спаљивање удовица“, „Хамлет“ и „Ромео и Јулија“, пре три године учествовали сте на конкурсима за**

слу, изучила сам све оно што је узети са историјским и уметничким ходом ове Куће, њеним резултатима, како у Драми, тако у Опери и Балету, изучила сам позицију позоришта у односу на публику... То ми је било врло интересно. Већ тада, у том мом елаборату, 2018. годину сам навела као прекретну и веома значајну годину. Говорила сам да је 150 година Народног позоришта јако значајан тренутак који се мора достојно обележити и после кога морамо направити искорак даље.

● **У том, како кажете, искорак даље, који би, према Вашем мишљењу, требало да буду најзначајнији правци развоја Народног позоришта у наредном периоду?**

Ту имамо више праваца. Дакле, пре свега потребна је консолидација. Ја сам већ обишла сваки простор овог великог здања, ове, како би рекао Раша Плаовић „наше Куће“, од нивоа „минус два“ до крова, и у сваки простор сам улазила с љубављу и поштовањем. Дакле, с једне стране имамо радове на згради који су започети и морају се привести своје крају на најбољи начин по Кућу. Такође, морају се завршити и радови на столицама у сали Велике

од. Људима, који су успели да све то траје тако дуго, треба одати почаст.

● **У тих 150 година, између осталог, убраја се и веома интере-**

НИХ ЉУДИ Не одричем се ниједне своје улоге

сцене. Потрудићемо се да се гарде-робе на обе сцене знатно унапреде, како би се уметницима обезбедио простор за једну озбиљну, нормалну припрему. С друге стране, у уметничком смислу, развијаћемо један подстицајни репертоар у коме би све колеге које су запослене у Драмаи требало да добију могућност да се исказају на сцени. Развијаћемо и едукацију свих заинтересованих чланова у сарадњи са нашим иностраним партнерима. То подразумева одлазак на мастер класове, као и довођење колега из иностранства који ће са нашим уметницима размењивати нова знања у виду радионица, односно поменутих мастер класова. Такође, веома важна линија јесте и излазак Народног позоришта на европску и светску сцену и његово повезивање са значајним националним кућама Европе у смислу размене представа, копродукција, различите сарадње са уметницима... Ових дана смо потписали одличан споразум са Народним позориштем у Будимпешти. Мислим да би, такође, веома интересантна била и сарадња са Драматеном, која је увелико постојала и коју треба обновити, потом са театрима из Кине, Јапана, Кореје, Националним театром у Лондону, са Комеди франсез и Театаром де ла Вил у Паризу, Пиколо театром из Милана, Фолксбине театром из Берлина, ... То су неке куће са којима смо имали сарадњу. Њих треба интензивирати, треба их добро осмислити и, потом, снажно кренути даље. Јер, заиста, Народно позориште је блиставо место овог народа и ове културе. Тога морамо да постанемо свесни. Ја мислим да људи који овде раде још увек нису свесни, а многи јесу, да раде у једном изузетном простору, на једном изузетном месту. Ово је специјално место, специјални простор. И сви би требало да знају да нас све те наше колеге, које су некад, негде, биле овде, гледају и прате. Због тога, и морамо, а и дужни смо, да будемо у заједништву, солидарности, поштовању и радости.

● Све време, током интервјуа, с много љубави, причали сте о овом позоришту. Љубав је, заправо, и кључна реч за Ваш ангажман у Народном позоришту?

Знате како, љубав је једна веома тешка и велика тема. Љубав је међу људима, морам рећи, у свакодневном животу, једна чудна и комплексна категорија. Скоро да данас живимо без љубави. „Љубав је велики рад“, рекла би Елфриде Јелинек. О томе размишљам

■ Микојан Безбрадица ■



© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

У сезони у којој обе-лежава веома значајан, лични, јубилеј – четврт века у ансамблу Дrame Народног позоришта, глумица Нела Михаиловић је своју успешну каријеру, овенчану бројним наградама, обогатила ових дана још једним великим признањем. Реч је о Награди „Раша Плаовић“ коју њена матична Кућа додељује за најбоље глумачко остварење на свим београдским позоришним сценама у сезони 2017/2018. Признање, уручено 22. новембра, на 150. годишњицу Националног театра, припало јој је за улогу Данице Чворовић у представи „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији Татјане Мандић Ригонат.

„Велика ми је част и задовољство што сам добила награду са његовим именом“, каже на почетку разговора за „Позоришне новине“ Нела Михаиловић која у Народном позоришту игра и у представама „Мали брачни злочини“ (Лиз), „Женски оркестар“ (Г-ђа Ортанз), „Књига друга“ (Рајна Марегит Долска), „Родољупци“ (Госпођа Зеленићка), „Народна драма“ (Савка), „Ричард Трећи“ (Елизабета), „Сумњиво лице“ (Анђа) и „Ожалостњена породица“ (Вида).

„Раша Плаовић, Велики

Господин Глумца је својим уметничким стваралаштвом и својим битисањем на даскама Народног позоришта градио углед тог позоришта, а потоњим генерацијама глумаца оставио у аманет да чувају тај углед, корачајући оним истим трновитим глумачким стазама, одолевајући свим искушењима и замкама, које глумачки живот носи. Добивши награду која носи његово име, мислим на све то, захвална и почаствована што својим глумачким хтењима добијам прилику да оправдам такво наслеђе.

● Ово престижно признање припало вам је за улогу Данице Чворовић, жене која, иако се налази у мужевљевој сенци, ипак, на неки начин представља стуб своје породице. Својим рационалним ставом и сувислим питањима, она освешћује делује на Илију?

Није ми било тешко да пронађем Даницу у себи. Мислим да је она дубоко исконски усађена у сваку српску жену која је васпитавана по традиционалним постулатима, негујући честитост, поштење и надасве љубав према породици, као нуклеус сваког здравог друштва. Јер, жена и мајка су кичма и душа тог нуклеуса. Моја Даница је таква. Одана,

привржена, посвећена, забринута у покушају да преживи и одржи породицу на окупу. Здраворазумска, али дубоко емотивна у тренутку када јој разум надвладају сопствене емоције, постаје жртва свеобухватне друштвене параноје у коју Илија упада од самог почетка комада.

● Иако је написан пре три и по деценије, овај текст веома добро кореспондира и са данашњим временом. Шта вас, генерално, фасцинира код Душана Ковачевића, као писца?

Душан Ковачевић је један од највећих српских, савремених писаца. Његови комади су савремени, његови ликови су живи, дубоки, богато изнијансирани, тако трагични у својој комичности, тако комични у својој трагичности. И заправо, то и јесте оно најинтригантније у њима за сваког глумца, који покуша да удахне живот таквом лику.

Уиме жирија, који је одлуку донео једногласно, образложење је на свечаности и прочијала председница Александра Гловацки која је истакала да је у конкуренцији за награду „било више изузетно јаким глумачким остварењем. Нела Михаиловић се издвојила из редовних улога сујеситивно свеprisутан лик и активног учесника. Несхваћљиво на први поглед лудило Даницино, Нела своди на људску меру, објаснивши и одбранивши га свима преко знајљивим особинама - оданошћу и обичном људском слабошћу. Њена Даница није лик коме се треба иодсмевајти, она изазива висок ниво емпатије, као особа заробљена у њујим лудилом, а иприсиснућа нашом иешком друшћивеном свакодневицом. Њени проблеми и њене муке нису особине некој айарћној лика, већ свакодневица у којој се већина може ирекозати. За овакав резултат неоходан је широк глумачки дијапазон, дисциплиновано владање изузетно снажном експресијом, што је Нела Михаиловић показала и овом улојом“, оценио је жири.

● Кад већ причамо о ликовима, неминовно се намеће и питање – колики је био изазов, али и одговорност да се ухватите у коштац са једном таквом улогом коју је у истом именом култном филмском остварењу из 1984. године веома убедљиво тумачила Мира Бањац?

Никад се не бих усудила да се поредим са великом Миром Бањац. Њена Даница је овековечена на филмском платну. Тај филм је одавно постао култни, генерације су одрасле на њему, цитирајући реплике свих актера. Моја Даница тек почиње свој живот. Надам се да ће тај живот бити дуг, да ће неке нове генерације одрастати уз нашу представу, да ће је волети, да ће размишљати о њој...

● У овој сезони славите и веома значајан јубилеј – четврт века у ансамблу Дrame Народног позоришта. Како данас, с ове дистанце, гледате на тај период када сте и званично постали део једне од најзначајнијих културних институција у нашој земљи?

У Народно позориште ме је примио Александар Берчек, тадашњи управник. Велико му хвала због тога. И тада, као и сад, била сам свесна колика је то част, колика је то одговорност. Била сам упорна у својој жељи да трајем у том позоришту, да оставим неки свој траг, да са својом генерацијом оправдам тај пријем. Надам се да је Берчек поносан на нас.

● Шта за све те године издвјате као нешто што је обележило, односно дало посебан печат вашој позоришној каријери?

Увек сам волела своје улоге. Свакој сам прилазила на исти начин, трудећи се да их урадим најбоље што умем, да дам свој максимум. Све оне су печат моје каријере, и оне добре и оне лоше. А било је и једних и других.

● Паралено са позоришном, веома успешно сте градили каријеру и у другим медијима, нарочито на телевизији. Шта за вас данас, после толико година, у послу којим се бавите, представља посебан изазов и инспирацију?

Добар текст, добра улога, добар редитељ, добри глумачки партнери. То је моја вечита инспирација, то су моји вечити изазови.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | МИЛОШ ЂОРЂЕВИЋ, ДОБИТНИК БИЈЕНАЛНЕ ГЛУМАЧКЕ НАГРАДЕ „ЉУБИНКА БОБИЋ“

Више живимо туђе животе него сопствени

Поздрављен бурним аплаузом публике, али и од колега на сцени, недавно је, у свечарској атмосфери, приређеној 10. новембра после извођења представе „Сумњиво лице“, по тексту Бранислава Нушића, у режији Андраша Урбана, глумцу Народне позоришта у Београду Милошу Ђорђевићу уручена Награда „Љубинка Бобић“. Престижно бијенално признање, које се додељује за глумачка остварења у области комедије, добио је за улоге Алексе Жуњића у помунутој представи, у продукцији његовог матичног театра и Рубеоле у комаду „Удај се мушки“, по тексту Дуње Петровић, у режији Марије Липовски и продукцији Центра за интерактивну уметност Београд.

Петочлани жири, у којем су били Олга Одановић, Рада Ђуричин, Душанка Глид Стојановић, Горан Јевтић и Ирфан Менсур, разматрао је 13 номинованих глумачких остварења, а одлуку је донео већином гласова. Награда „Љубинка Бобић“ установљена је 2005. године, у знак сећања на знамениту глумицу – знамениту по способностима да улогу оплемени узбудљивим детаљима, да игри обезбеди елементе новог на плану покрета, мимике и дикције, на пољу комичког и комедије уопште. Додељује се сваке друге године глумци или глумцу за улогу која мора бити трагичка, иновативна и која се може означити као сасвим нова смерница глумачког израза на пољу комедије.

У интервјуу за „Позоришне новине“ Ђорђевић каже да му је ова награда са именом велике глумице која је оставила неизбрисив траг у Народном позоришту, изузетно значајна и драга јер представља једно од највећих признања за комедију у нашој земљи.

„Са друге стране, ова награда се издваја од других и по томе што, пре свега, име Љубинке Бобић, само по себи, има изузетну специфичну тежину, имајући у виду шта је све та велика дива Националног театра постигла на пољу комедије. Затим, у статусу ове награде истиче се оригиналност и храброст у избору глумачких средстава као и њихова иновативност. Дакле, све оно што по мени мора да краси једног глумца комичара данас и да га издваја из мора естрадне комике.

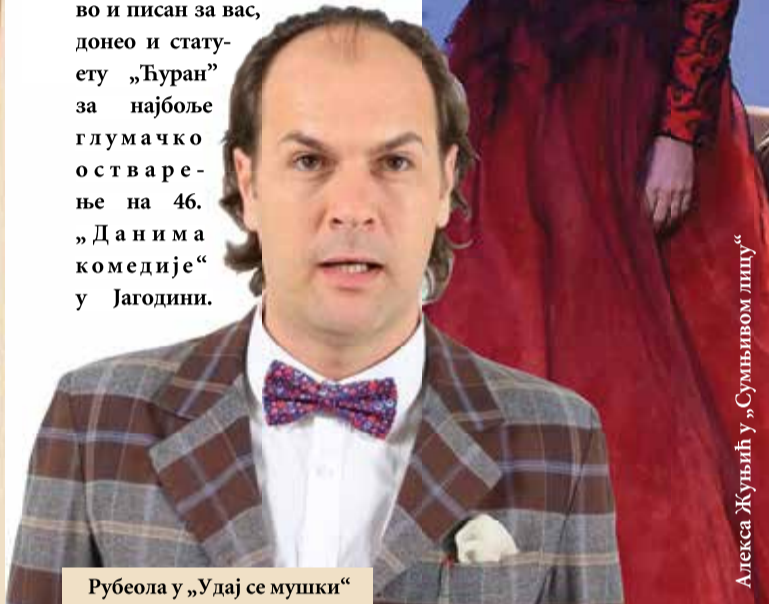


Били сте веома мали, и мали сте свега две године када је

живимо у времену у којем је од сиљних Алекса тешко уочити обичног човека, човека који само гледа себе и свој живот, како да га обогати и проведе у благостању. Живимо у време када више живимо туђе животе него сопствени и чак се љутимо када на друге не утичемо у оној мери у којој смо планирали.

и рекао да морамо волети човека, упознати му све слабости и врлине, а потом одлично упознати себе и своје слабости. Тек тада је могућа права сатира. Морате одлично познавати живот да бисте га изврнули.

- Поред Жуњића, жири је овом наградом обухватио и улогу Рубеоле у представи „Удај се мушки“. Занимљиво је да вам је тај веома интересантан и комплексан лик, који је заправо и писан за вас, донео и статуету „Ђуран“ за најбоље глумачко остварење на 46. „Данима комедије“ у Јагодини.



Рубеола у „Удај се мушки“

Алекса Жуњић у „Сумњивом лицу“

Жири је оценио да је Ђорђевић „гумац велике харизме, који љубику најросио исцелује радосићу. Он њо чини две деценије љедано, ујорно, исцјрајно, сцјрасно, доследно, енерјично и нагасве нагакнушо. Милош Ђорђевић је Љубинкин мили дечко, љрејун слободне машће и храбре експресивне уметносци. Изврнуће радосићи и наојачке насаћене љује која народ који љледа љредсцјаву дикже из седшића или ља љони да нејознајом љледаоцу љоред себе саојшцјава своје разлоје шцјо се необуздано смеје. Е, љо је оно љозоршиће које љублика обожава. Да изаће исцјрљена од смеха, а зашћим ујшћана како шцјај човек са љоликом лакоћом љо чини“... наведено је, између остјалој, у образложењу жирија.

преминула Љубинка Бобић, глумица чија су урођена „жица“ за смех и суштинско разумевање хумора представљали кључ њене харизме, по којој је, уосталом као и по упечатљивим и незаборавним улогама, многи и данас памте. По чему је ви, из неких других извора, посебно памтите?

Ја сам о великој Љубинки учио на факултету и већ тада слушао тонске записе неких њених улога. Сећам се да сам још тада био фасциниран савременошћу њених комичких средстава која су нама, тада студентима, била забавна и изненађујуће блиска. Жао ми је што нисам имао прилике да је упознам и играм са њом. Мислим да бисмо били сјајан тандем.

- У Нушићевом „Сумњивом лицу“, мајсторски, филигрански прецизно и тачно, тумачите лик среског шпијуна Алексе Жуњића, човека који је схватио да се у ондашњем српском друштву најбоље профитира на цинкарењу, па сходно томе није ни крио своје „занимање“, већ се отворено тако и представљао. Колико смо и у овом тренутку, тачно 130 година од настанка тог комада, окружени таквим и сличним људима? Нажалост, мислим да данас

Каква је данас функција комедије, осим тога што би требало да насмеје гледаоца и има срећан крај?

Мислим да комедија треба да има отржењујућу и освешћујућу улогу. Она мора да буде бистра и бртва и да свакако има паметан крај. Само тако ће њен ефекат и порука бити јачи и дуготрајнији и разликовати овај предиван жанр од пуке забаве.

- Једна од ваших незаборавних позоришних креација у том, како кажете, предивном жанру, а коју, нажалост, ниједан жири није препознао, несумњиво се односи и на улогу Алцерна Монкрифа у култној представи „Важно је звати се Ернест“, по тексту Оскара Вајлда и у режији Николе Завишића, која се већ годинама игра на „карту више“ на Сцени „Раша Плаовић“. Колико вам и даље, након 96 одиграних представа, прија његова лежерност и опуштен однос према животу?

Алцернон Монкриф је једна од, рекао бих, улога прекретница у мојој каријери. Иако то, како и ви кажете, ниједан жири није препознао, важно је да сам то схватио и ја и публика. Уживамо у том господину већ више од шест година и надам се да ћемо му се још дуго смејати. Нисам сигуран да бих

препоручио младим људима да се угледају на дотичног у много чему, осим у већ поменутој лежерности у односу на живот. Јер, ипак, је он део неког другог поднебља и времена и нисам сигуран да би данас био тако успешан у свом приступу животу и људима.

- Кад већ помињемо нешто што је у вези са „успешним приступом“, онда би у том контексту свакако требало подсетити да се ви, осим глуме, такође, веома успешно, а нарочито у последње време, бавите и режијом. Прошле године добили сте Плакету за најбољу режију „Мирослав Беловић“, за представу „Дар“...

Режија је почела да ме занима још на факултету јер сам уочио да имам дар да колегама у правом тренутку кажем праву индикацију. То се све наставило и касније током моје глумачке каријере када су често редитељи прихватили многа моја решења и храбрили ме у тој намери. Сада, после већ скоро 20 година сценског искуства, осетио сам да сам спреман да се упустим у редитељске воде и нисам погрешно. Прија и мени и мојим колегама и све више ме, у том смислу, зову за сарадњу. Докле ће то ићи и да ли ће из моје редитељске палице изаћи и неке озбиљније ствари, време ће показати.

■ Микојан Безбрадица ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПОТПИСАЛО СПОРАЗУМ СА НАРОДНИМ ПОЗОРИШТЕМ У БУДИМПЕШТИ

Сарадња на основу заједничких интереса

Споразум о сарадњи између Народног позоришта у Београду и Народног позоришта у Будимпешти потписан је 23. новембра уочи дводневног гостовања тог угледног мађарског театра у српској престоници. Тим уговором, који су потписали в.д. управника Националног театра Ивана Вујић и њен колега Атила Видњански предвиђено је проширење и унапређење уметничке сарадње, на основу заједничких интереса.

Обраћајући се присутним представницима медија, госпођа Вујић је, између осталог, казала да ће на тај начин, бити омогућени најбољи услови за међународну позоришну и уметничку сарадњу која подразумева размену представа, аутора, уметника и других стручњака, заједничку продукцију представа као и друге облике сарадње који су од интереса за оба позоришта. Такође, Протокол ће омогући-

ти и боравак глумаца Народног позоришта на радионицама које организује Народно позориште у Будимпешти и обрнуто.

Ивана Вујић је истакла и да је веома поносна и срећна што



први документ, као челни човек Народног позоришта, потписује управо са драгим мађарским колегом, који је, такође редитељ, као и она.

Видњански је изразио задовољство потписаним споразумом, поручивши да је сигуран да ће он допринети подизању сарадње на виши ниво.

„Човек не може тако лако наћи пријатеље. У ових шест

година колико радим у овом позоришту, ми смо, ипак, успели да нађемо много добрих пријатеља, а данас смо нашли још једне, овде у Народног позоришту у Београду. Људи који раде у култури требају да се повезују и да сарађују”, рекао је Видњански.

Он је подсетио да је представа „Родољупци“, по тексту Јована Стерије Поповића, у режији Андраша Урбана, 14. априла 2016. године с великим успехом гостовала у Народног позоришту у Будимпешти, у оквиру трећег „МТЕМ“-а (Mad ch International Theatre Meeting) и најавио да ће на том фестивалу, следеће године, такође у априлу, бити изведен Чеховљев „Иванов“, у режији Татјане Мандић Ригонат.

Народно позориште у Будимпешти, извело је две представе на Великој сцени Народног позо-

ришта, обе у режији Атиле Видњанског, које померају жанровске границе - „Вртешка“ и „Бан Банк“.

Гостовање будимпештанског Националног театра увеличао је и долазак мађарског министра људских ресурса – проф. др Миклоша Кашлера (министар културе).



Сцена из „Вртешке“

Пре почетка „Вртешке“, управница Вујић је поздравила господина Кашлера, а потом је подсетила на историјску везу позоришта Србије и Мађарске која још датира од извођења прве

представе на српском језику, одржаног 24. августа 1813. у пештанском позоришту „Рондела“.

Реч је о комаду Јоакима Вујића „Крешталица“ у којем су, на српском језику, играли српски и мађарски глумци.

Такође, подсетила је да је у Народног позоришту у Будим-

пешти, 2013. године свечано била обележена годишњица овог изузетног културног догађаја, односно пионирског подухвата за развој српског театра.

■ Р.П.Н. ■

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (5)

ФЕЛТОН

Раскошан глас и бујан театарски темперамент

После позива дирекције сплитске Опере да 9, 11, 13, 16. и 18. фебруара 1984. године наступи као Мизета у њиховој премијерној поставци Пучинијевих *Боема*, Гордана је направила певачки и глумачки „излет“ од чедне, заљубљене и несрећне Мими до кокетне и обесне Мизете.

На премијери „Боема“ у сплитској Опери, 9. фебруара, она је била током другог и трећег чина заводљива, раскошна и надмена, док се у трагичном финалу опере стишава у болу и саучешћу, искреној потресености израженој уметнички суптилно, уздржано и са истинском сузом у оку. Музичка критичарка Мирјана Шкунца издвојила је „гошћу из Београда“ од осталих извођача ове представе по сигурности наступа и оствареним вокално – сценским дометима, и написала у сплитском листу „Слободна Далмација“, 13. фебруара 1984, да је „Гордана Јевтовић темпераментно, те пјевачки и глумачки суверено у свим ситуацијама тумачила Мизету.“

Последњи, шести пут у овој улози, наступила је 11. маја 1985,

када је и пред београдском публиком веома успешно и убедљиво остварила Мизету, приказујући притом све могућности и домете свог раскошног гласа и бујног театарског темперамента.

Пошто је на сцени Народног позоришта у Београду у премијерним извођењима Гуновог „Фауста“ (1978), Вердијевог „Фалстафа“ (1978), Доницетијевог „Дон Пасквалеа“ (1979) и Бетовеновог „Фиделиа“ (1979), испољила своје добро позна-



У „Травијати“, као Виолета Валери 1980.

те вокално-сценске квалитете као Маргарета, Нанета, Норина и Марселина, Гордана је 1980. наступила пред београдском публиком у изузетно захтевној улози Виолете Валери у Вердијевој „Травијати“.

„Травијата“, сто педесет два пута приказана у Београду између два светска рата, имала је и у послератном периоду, али и данас има изузетно велики број извођења. Разлоге што је ова опера тако дуго

на репертоару београдске Опере треба потражити не само у њеној популарности коју ужива код Београђана него и у квалитетном тумачењу лика Виолете Валери, који су топлим и доживљеном интерпретацијом надахнуле многе наше велике оперске уметнице, међу којима је и Бахрија Нури Хаџић, Злата Ђунђенац, Нада Штерле, Добрила Богошевић, Радмила Бакочевић, Милка Стојановић, Олга Ђокић, Марика Пец Галер и Гордана Јевтовић.

Горданин наступ на премијери „Травијате“ у Београду, 23. априла 1980, којом је дириговао Николај Жличар и у којој су јој били партнери Миливој Петровић (Алфред Жермон) и Никола Митић (Жорж Жермон), по оцени музичког критичара Слободана Турлакова „представљао је један леп успех нове Виолете. Ако јој је финале првог чина било мање бриљантно, што је могло бити и због премијерне узбуђености, све остало било је достојно њеног ранга и њених вокалних моћи, поготово претешка арија у четвртном чину у којој је заблестала пуним гласовним сјајем.“ („Борба“ Београд 12. V 1980).

Те вечери, она је успела и певачки и сценски да потресно доне-

се судбину једне слабе, несрећне, у дубини душе благородне жене. Избегавајући шаблонске гестове којима се, често и несвесно, служи већина оперских певача, сва у улози, освојила је гледалиште неуслешеношћу и шармом какав се на оперској сцени ретко среће, као и раскошном лепотом гласа, префиненим сензибилитетом и чудесном лакоћом њених вокално – техничких могућности.

Као Виолета Валери више пута је самостално гостовала у Сарајеву, Новом Саду, Скопљу, Сплиту, Љубљани, Риједи, Новосибирску (СССР, 15. III 1983), Алма Ати (СССР, 21. III 1983) и Прагу (25. VI 1985), а са београдском Опером у Нишу, Смедереву, Чачку, Титовом Ужицу и другим градовима у Србији. Последњи, седамдесет први пут је остварила ову Вердијеву трагичну јунакињу 8. априла 1992. године на сцени Народног позоришта у Београду.

За тумачење Виолете Валери Гордани Јевтовић је додељена Награда Народног позоришта у Београду за најбоље остварену улогу у представама београдске Опере у сезони 1979 – 1980. године.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2018/19.

ДЕЦЕМБАР 2018.

ВЕЛИКА СЦЕНА



СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ДЕЦ	СУБ.	ПЕПЕЉУГА
01.	19.30	опера Ђоакина Росинија
02.	НЕД. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
03.	ПОН. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
04.	УТО. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског
05.	СРЕ. 20.00	ЛИЧНОСТИ ЖИВОТНОГ СТИЛА 2018. у организацији Модне агенције „Фабрика“
06.	ЧЕТ. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића
07.	ПЕТ. 19.30	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића
08.	СУБ. 19.00	ОТЕЛО / са гостом опера Ђузепе Вердија
09.	НЕД. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
10.	ПОН. 17.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“
10.	21.00	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
11.	УТО. 20.00	СВЕЧАНИ КОНЦЕРТ АНСАМБЛА НАРОДНИХ ИГАРА И ПЕСАМА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ „ВЕНАЦ“
12.	СРЕ. 18.00	ЗЕМЉА КОШАРКЕ - ПЕТ КОРАКА ДО СТО свечана академија поводом 95 година кошарке у Србији - 70 година КСС
13.	ЧЕТ. 18.00	ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА балет на кореографију Р. Поклитару, НАЦИОНАЛНИ ДАН УКРАЈИНЕ
14.	ПЕТ. 19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера
15.	СУБ. 19.00	КАРМЕН / са гостима опера Жоржа Бизеа
16.	НЕД. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
17.	ПОН. 19.00	РИЧАРД ТРЕЋИ драма Вилијама Шекспира
18.	УТО. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског
20.	ЧЕТ. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског
21.	ПЕТ. 19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира
22.	СУБ. 19.30	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса
23.	НЕД. 19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова
24.	ПОН. 19.30	КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба
25.	УТО. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
26.	СРЕ. 19.30	ТОСКА опера Ђакома Пучинија
27.	ЧЕТ. 19.30	СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија
28.	ПЕТ. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ / десетогодишњица премијерног извођења Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
29.	СУБ. 19.30	ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера Ђоакина Росинија
ЈАН	ПЕТ. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга
05.	СУБ. 19.30	СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија
13.	НЕД. 20.00	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

ДЕЦ	СУБ.	ЖЕНИДБА
01.	20.30	комедија Николаја В. Гогоља, гостује Народно позориште у Приштини
02.	НЕД. 20.30	ФРЕНКИ И ЦОНИ романтична комедија Т. Мек Нелија, НП у Београду и НП Сомбор
03.	ПОН. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита
05.	СРЕ. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
06.	ЧЕТ. 20.00	ДЕЦЕМБАРСКИ КОНЦЕРТ полазника Оперског студија „Борислав Поповић“
07.	ПЕТ. 20.30	СОЛУНЦИ ГОВОРЕ / поводом 30 година од првог извођења драма Антонија Ђурића, сарадња Народног позоришта у Београду и Академије уметности, Београд
08.	СУБ. 19.00	ФЕСТИВАЛ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА у организацији Фондације за младе таленте града Београда
09.	НЕД. 19.00	ФЕСТИВАЛ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА у организацији Фондације за младе таленте града Београда
10.	ПОН. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
11.	УТО. 20.30	СИРАНО драма Едмона Ростана
12.	СРЕ. 20.30	ЕЛЕКТРА драма Данила Киша
13.	ЧЕТ. 20.30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
14.	ПЕТ. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
15.	СУБ. 20.30	БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
16.	НЕД. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља
17.	ПОН. 20.30	ДЕВЕДЕСЕТЕ драма Горана Миленковића
18.	УТО. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
20.	ЧЕТ. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА / 100 представа драма Лукаса Берфуса
21.	ПЕТ. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића
22.	СУБ. 12.00	ДОБРИ ЧОВЕК по тексту дневника Б. Нушића, гостује Театар „Балкан нови покрет“
22.	20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Јана Ануја
23.	НЕД. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција
24.	ПОН. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја
25.	УТО. 20.30	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ драма Федерика Гарсије Лорке
26.	СРЕ. 20.00	НОВОГОДИШЊИ КОНЦЕРТ полазника Оперског студија „Борислав Поповић“
27.	ЧЕТ. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
28.	ПЕТ. 20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача
29.	СУБ. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда

СРЕЋНИ БОЖИЋНИ И НОВОГОДИШЊИ ПРАЗНИЦИ



Београд
НОВОСТИ

www.narodnpozoriste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, в. д. управника | Уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Јасмина Урошевић | Сарадници: Милица Зажцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Виценцио Жакнић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180